

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 106.508 van 13 mei 2002
in de zaak A. 101.907/XIV-2698.**

In zake : XXX,
 verblijvende te 1000 BRUSSEL,
 Klein Kasteeltje,
 9° Linielaan 27

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 16 maart 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 22 januari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 februari 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 3 april 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 19 november 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 december 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VANDENDRIESSCHE die, loco advocaat S. VAN DYCK, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 6 januari 2001 en zich vluchteling verklaart op 8 januari 2001; dat op 22 januari 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 20 februari 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

Overwegende dat de bestreden beslissing steunt op het volgende determinerende motief :

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat betrokkene relaas voor de diverse Belgische asielinstanties (Dienst Vreemdelingenzaken, verzoekschrift dringend beroep en Commissariaat-generaal) sterk uiteenlopend is, zodat er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan haar verklaringen. Zo verklaarde zij voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij na de dood van haar grootmoeder op een voor haar onbekende datum bij een blanke man (een Belg) ging wonen; na een tijdje wilde hij met haar vrijen, wat zij echter niet wilde; daardoor kon zij niet langer bij hem blijven en op 5 januari 2001 bracht hij haar naar België (punt 42, verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 17 januari 2001). In haar verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep (dd. 25 januari 2001) vermeldde zij echter dat haar ouders en grootvader door de militairen van de U. werden gedood en dat zij met andere meisjes in het woud explosieven diende te transporteren, waarbij ze werden mishandeld en bedreigd met de dood door de U.; na enkele jaren viel de M. aan; betrokkene werd met de twee andere meisjes (die transporteerden) en acht andere meisjes gevangen genomen en opgesloten in de gevangenis van C. in L.; ze werden ernstig mishandeld; een bewaker werd omgekocht en de militairen namen de meisjes mee naar België (zie vertaling in verhoorverslag Commissariaat-generaal, pp.10 en 11), terwijl betrokkene deze feiten in het geheel onvermeld liet voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal. Wanneer betrokkene door het Commissariaat-generaal wordt geconfronteerd met haar verklaringen in haar verzoekschrift dringend beroep, stelt zij aanvankelijk dat zij zich heeft vergist (p.10, verhoorverslag Commissariaat-generaal), vervolgens verklaart zij dat zij het heeft vergeten te vermelden tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal en dat zowel haar verklaringen in voornoemd verzoekschrift als deze van het Commissariaat-generaal overeenstemmen met de werkelijkheid (p.12, verhoorverslag Commissariaat-generaal) en tot slot bekent ze dat het relaas zoals door haar neergeschreven in het verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep onwaar is (p.12, verhoorverslag Commissariaat-generaal). Voor het

Commissariaat-generaal beweert betrokkene dat zij haar land diende te verlaten omwille van de doodsb bedreigingen door de politie omdat haar ouders lid waren van de U. en T. de situatie te onveilig voor haar bevond (p.7, verhoorverslag Commissariaat-generaal), terwijl ze voor de Dienst Vreemdelingenzaken en in haar verzoekschrift dringend beroep in het geheel onvermeld liet dat haar ouders lid waren van de U. en dat zij om deze reden werd bedreigd door de politie van de M. en het land diende te verlaten. Overigens stelt betrokkene voor het Commissariaat-generaal niet te weten hoe de politie te weten is gekomen dat haar ouders lid waren van de U. of wanneer de eenmalige bedreiging door de politie plaatsvond (pp.7 en 8, verhoorverslag Commissariaat-generaal). (...).”;

Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt :

“Eerste middel bestaande uit de schending van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en wegens het bestaan van een kennelijke beoordelingsfout.

Overwegende dat de Commissaris-Generaal in het bestreden besluit van 20 februari 2001 het verzoek tot verblijf van verzoekster afwijst omwille van het feit dat “geen enkel geloof kan gehecht worden aan haar verklaringen”. Deze vaststelling zet volgens het Commissariaat-Generaal “de motieven voor haar asielaanvraag volkomen op de helling”. (stuk1)

Overwegende dat deze vermeende ongeloofwaardigheid als enige argument naar voren wordt geschoven ter motivering van de afwijzing van het hoger beroep van verzoekster voor het Commissariaat-Generaal.

Terwijl artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de Commissaris-Generaal er toe verplichten zijn beslissingen te motiveren.

Dat de door het Commissariaat-Generaal opgegeven motivering ter afwijzing van het hoger beroep volstrekt onvoldoende is in het licht van deze toepasselijke wetgeving.

Overwegende dat de Commissaris-Generaal zijn conclusie van vermeende ongeloofwaardigheid van verzoekster steunt op het feit dat verzoekster uiteenlopende verhalen zou weergeven voor de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en in haar verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep bij het Commissariaat-Generaal anderzijds. (zie stuk 1)

Dat inderdaad niet kan ontkend worden dat het relaas van verzoekster voor het Commissariaat-Generaal op enkele, hierna besproken punten, verschilt van het relaas in het verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep.

Een eerste verschil betrof het verhaal inzake ontvoering en mishandeling door U. dat verzoekster neerschreef in haar verzoekschrift tot instelling van dringend beroep.

Dat het relaas inzake de ontvoering en mishandeling uit het verzoekschrift tot instelling van dringend beroep inderdaad onwaar is.

Overwegende echter dat verzoekster dit tijdens het interview, afgenomen door het Commissariaat-Generaal op 13 februari 2001, zelf heeft toegegeven. (stuk 1)

Dat daarbij niet uit het oog mag worden verloren dat verzoekster in casu een minderjarige betreft, die alvorens in België te belanden, haar hele jonge leven doorbracht in de gruwelen van een burgeroorlog. Dat zij, na haar hele familie te verliezen, in België is aangekomen, en er helemaal alleen voorstond waarbij zij totaal in verwarring, zonder hulp van vrienden of familieleden de asielprocedure heeft moeten aanvatten.

Overwegende dat verzoekster, geïntimideerd door de nieuwe omgeving en gebruiken, elementen uit verhalen van vriendinnen heeft aangegrepen om haar kansen op asiel in België te verhogen.

Overwegende dat niemand asiel kan worden ontzegd louter omwille van het feit op zich dat hij of zij een onwaarheid heeft verteld welke nadien werd toegegeven.

Een tweede verschil in door verzoekster afgelegde verklaringen dat door het Commissariaat-Generaal wordt aangegepen om de zogenaamde ongeloofwaardigheid van verzoekster te onderbouwen, betreft het feit dat verzoekster voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart heeft in K. te zijn geboren, terwijl ze nadien voor het Commissariaat-Generaal verklaart L. als geboorteplaats te hebben.

Overwegende dat deze tegenstelling tussen de afgelegde verklaringen voortvloeit uit het feit dat in A., gezien de stammencultuur die daar nog sterk heerst, met 'geboorteplaats' eigenlijk 'geboortegrond' wordt bedoeld, zijnde de plaats waar de ouders zijn geboren.

Dat verzoekster, wanneer gevraagd naar haar geboorteplaats, dan ook haar geboortegrond, zijnde de plaats van geboorte van haar ouders opgaf, in casu K.

Dat deze zogenaamde 'discrepantie' niets meer is dan een misverstand, voortvloeiende uit de cultuurverschillen die heersen tussen België en A. en uit de verwarring en angst van een alleenstaande jongere. Het misverstand werd trouwens rechtgezet tijdens het interview voor het Commissariaat-Generaal d.d. 13 februari 2001.

Dat dergelijke discrepanties nauwelijks van die aard kunnen zijn dat ze iemands geloofwaardigheid aantasten op een dergelijke verstreckende wijze, met dergelijke verstreckende consequenties als het verlies van de mogelijkheid op asiel.

Overwegende dat wat de laatste zozegde discrepantie betreft die door het Commissariaat-Generaal wordt aangehaald om verzoekster als ongeloofwaardig te beschouwen, deze geen tegenstelling te noemen is. Eerder gaat het om een element dat in de ene stap van de procedure onvermeld bleef, terwijl het later in de procedure wel aan bod kwam. Het betreft meer bepaald het feit dat verzoekster pas tijdens het interview door het Commissariaat-Generaal vermeld dat haar ouders lid waren van U. en dat zij in het verlengde daarvan bedreigd werd door de politie.

Overwegende dat het eerder onvermeld blijven van deze juridisch relevante informatie dient te worden toegeschreven aan de verwarring en de onzekerheid van verzoekster en haar gebrek aan ervaring met juridische of andere vormen van officiële procedures waarin coherentie en repetitie zeer belangrijk zijn. Dat deze inconsistentie haar niet ten kwade kan worden geduid.

Nergens is dit element van de verklaringen van verzoekster echter tegenstrijdig met eerdere verklaringen, en dus kunnen deze geenszins van dien aard zijn dat ze de geloofwaardigheid van verzoekster zouden aantasten.

Overwegende tot slot dat het Commissariaat-Generaal enkel rekening heeft gehouden met de voor verzoekster 'ongunstige' punten, te weten de ene hierboven besproken onwaarheid inzake de ontvoering en mishandeling, de verwarring inzake de geboorteplaats en de latere opwerping van het element inzake de bedreiging door de politie.

Dat er echter vele elementen consistent uit het relaas van verzoekster naar voren komen waarmee het Commissariaat-Generaal geen rekening houdt.

Dat in dit alles de leeftijd, het verleden en de huidige situatie van de kandidaat-vluchteling voor ogen moet worden gehouden

Samenvattend en ter besluit:

Overwegende dat, zoals gezegd, het Commissariaat-Generaal als enige motivatie ter afwijzing van het hoger beroep van verzoekster, de vermeende ongeloofwaardigheid van diens verhaal opwerpt.

Overwegende dat, nu alle door het Commissariaat-Generaal aangehaalde elementen die zouden kunnen duiden op deze vermeende ongeloofwaardigheid, hierboven werden besproken en weerlegd.

Overwegende dat slechts één element uit het relaas van verzoekster als een werkelijke onwaarheid kan worden beschouwd, wat door verzoekster nadien ook werd toegegeven. Dat de andere elementen door het Commissariaat-Generaal aangehaald, berusten op verwarring of onvolledigheid, wat verzoekster, gezien haar jonge leeftijd en zware verleden, niet ten kwade kan worden geduid.

Dat moet worden vastgesteld dat het Commissariaat-Generaal op zijn minst gezegd lichtzinnig tot de vaststelling van ongeloofwaardigheid is gekomen.

Dat de Commissaris-Generaal, door als enige motivatie voor het bestreden besluit de vermeende ongeloofwaardigheid aan te voeren, een ongeloofwaardigheid die, zoals hierboven is gebleken op zeer losse gronden is gestoeld, zijn motivatieverplichting schendt.”;

Overwegende dat, ofschoon de verzoekende partij haar middel steunt op artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij de motieven kent doch betwist dat de opgegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat nagaan of de motieven pertinent zijn, immers de materiële motiveringsplicht betreft; dat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

Overwegende dat de bestreden beslissing besluit tot de kennelijke ongegrondheid van het dringend beroep om reden dat het asielrelaas van de verzoekende partij voor de dienst Vreemdelingenzaken, in haar verzoekschrift tot dringend beroep en ter gelegenheid van het interview voor de commissaris-generaal sterk uiteenlopend is, zodat er geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen;

Overwegende dat de door de commissaris-generaal vastgestelde verschillen steun vinden in het administratief dossier; dat de verzoekende partij zelf toegeeft dat het asielrelaas in het verzoekschrift tot dringend beroep onwaar is en dienaangaande stelt elementen uit verhalen van vriendinnen aangegrepen te hebben om haar kans op asiel te verhogen; dat zij ter verschoning enkel aanvoert dat zij minderjarig was ten tijde van haar asielaanvraag, dat zij haar hele leven doorbracht in een burgeroorlog, haar familie verloor en totaal in verwarring en zonder hulp een asielprocedure moest aanvatten; dat zij, ter verantwoording van het feit dat zij voor de dienst Vreemdelingenzaken niet direct de relevante gegevens heeft aangebracht omtrent haar vlucht, met name het lidmaatschap van haar ouders van U. en het feit dat zij om die reden werd bedreigd door de politie van de M. en hierdoor het land diende te verlaten, verwijst naar haar gebrek aan ervaring met juridische of andere vormen van officiële procedures;

Overwegende dat de uiteenzetting van de verzoekende partij niet wegneemt dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij op eerste verzoek een volledig en coherent asielrelaas geeft waarin duidelijk de redenen worden aangegeven die aanleiding gaven tot zijn vlucht; dat immers de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is, dat hij normaliter bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen; dat, wat de minderjarigheid van de verzoekende partij ten tijde van haar asielaanvraag betreft, zij zich hierop niet rechtmatig kan steunen nu zij elders in het verzoekschrift, namelijk onder het kopje ontvankelijkheid, zelf de stelling ontwikkelt dat zij gezien haar leeftijd en gezien het feit dat zij zelfstandig de erkenningsprocedure heeft opgestart, over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt om zelf een beroep bij de Raad van State in te dienen;

Overwegende dat de verzoekende partij in het middel voorts aanvoert dat de commissaris-generaal enkel rekening heeft gehouden met voor haar ongunstige punten en niet met de consistente elementen uit het relaas, dat ook in deze rekening dient te worden gehouden met haar leeftijd, haar verleden en haar huidige toestand; dat zij echter niet verduidelijkt welke die consistente elementen zijn; dat derhalve de verzoekende partij niet aantoont dat de commissaris-generaal bij de behandeling van het dringend beroep de grenzen van zijn wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden; dat de kritiek op het voornoemd motief niet tot het gegrond bevinden van het middel kan leiden;

Overwegende dat dit motief de bestreden beslissing op zich draagt en dat er geen gegrond middel tegen dit motief werd aangevoerd; dat de overige kritiek in het middel zich derhalve richt tot een overtollig motief, zodat de eventuele onregelmatigheid ervan niet van die aard is om de bestreden beslissing aan te tasten; dat het middel, voor zover het zich richt tot een overtollig motief, niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt :

“Tweede middel bestaande uit de schending van het artikel 52, 7° van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Overwegende dat artikel 52, 7° van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat een kandidaat vluchteling wordt geweigerd wanneer er wat hem betreft geen ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

Dat verzoekster verhaalt dat haar beide ouders lid waren van de U. Nog voor verzoekster de leeftijd van zeven jaar bereikt, worden haar beide ouders omwille van hun politiek engagement door het M. omgebracht. Dit werd verzoekster verteld door haar grootouders die de zorg voor haar op zich namen na het overlijden van haar ouders.

Overwegende dat, na het overlijden van haar grootouders, verzoekster onderdak vindt bij een vriend van haar grootvader.

Overwegende dat verzoekster in de periode van eind 2000 door de politie wordt bezocht bij de vriend van haar grootvader. Dat de politie verzoekster meedeelt dat zij

op de hoogte zijn van het politiek engagement van haar ouders en verzoekster bedreigen met de dood als zij niet verdwijnt.

Dat ten gevolge daarvan verzoekster diende te vluchten naar België.

Dat, door het hele relaas van verzoekster af te doen als 'ongeloofwaardig' en bijgevolg ook geen rekening te houden met deze ernstige aanwijzing tot vervolging, het Commissariaat-Generaal een ernstige beoordelingsfout maakt.”;

Overwegende dat uit de uiteenzetting betreffende het eerste middel volgt dat de commissaris-generaal op niet-kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat het dringend beroep kennelijk ongegrond was; dat hieruit volgt dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien mei tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

wnd. kamervoorzitter,

staatsraad,

W. GEURTS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.